Semn că privirea își caută încă ochii

On Mai 11, 2021

O privire îndreptată către sine este viziunea unor ochi care se deschid în fața nemărginirii unei lumi invizibile.

Am vorbit atâtea despre ochii care își caută privirea artistică în frumusețea unei lumi accidentale, redată în culori vii și pastelate. Şi vreau să spun că privirea cu care ochii cercetează orizontul deschis al frumuseților acestei lumi este o excelentă ocazie de a-mi testa spiritul de observație, gravitând în jurul fanteziei și suprarealismului, ca să pot descoperi în imagini vii întreaga poveste a unei transformări personale fără margini.

Iar dacă mă numesc artist, și pentru că dincolo de orice artist se află o privire îndreptată spre distanță și adâncime, unde culoarea și contrastele alb-negru ajută la crearea unei imagini sublime, acest lucru se datorează faptului că tot ceea ce îmi încântă vederea este cântărit cu coada ochiului înainte de a fi imortalizat pe pânză.

Chiar și privirea-mi, o proiectare a vizualului spre palpabilul unei lumi devenite memorial pe harta ficțiunii, stă bine ascunsă în atuul natural al ochilor căprui, limpezi, plini de viață, scoțând în evidență aspectul luminos al tuturor lucrurilor, *Oshultarityo* , aspectul pământesc și aspectul ceresc. Şi dacă ar trebui să-mi iau privirea de la cele atotcuprinzătoare, doar ca să trasez în creion conturul unui tablou al naturii mele spirituale, și dacă ar trebui să-mi cuprind ochii cu privirea unei inteligențe fără vârstă, poate că aș fi îndreptățit să cred că tot ce este în concordanță cu arta și creația mea activează o rază de lumină vie care pleacă de la un ochi și ajunge să locuiască în spirit.

Să știți că ochii artistului sunt ca o oglindă nesfârșită cu două fețe: pe una se întinde universul material, iar pe cealaltă se întinde spațiul metafizic al unei analize introspective care mă pune în prim plan, *rose up by the power of the spirit* , în mijlocul unui tablou care trebuie să se integreze perfect în mediul înconjurător pentru a fi pus în valoare. Mai bine zis, dacă ochii mei consideră privirea drept întreaga măsură a unei viziuni artistice autentice și singulare, atunci este foarte ușor de ajuns la pictură prin vederea 3d care arată mai multe laturi ale aceleași realități, prin rezonanță cu realizarea Unității Sinelui și a lumii vizibile.

Leadership: Potențialul nelimitat al creației tale poate conduce la o proiectare a vizualului spre palpabilul unei lumi devenite memorial al unei chemări spre înălțimi spirituale?

Nici nu cred că există o singură privire pe care ochiul s-o cuprindă în unanimitate, există mai multe priviri pe care ochii le dezvăluie numai artistului, cum este acea privire a sufletului care creează diferite convingeri prin adevăr, prin meditație și introspecție, prin unitatea ideii, prin imaginație, prin propriul exemplu. În acest moment, convingerea mea cea mai profundă este că alegerea a tot ceea ce este frumos înseamnă să înțelegi arta ca pe o "trăire totală" aplicabilă tuturor timpurilor și tuturor formelor de manifestare ale credinței în existența unei puteri universale creatoare, inclusiv a zeilor.

Însăși receptarea omului are loc la o profunzime care se află dincolo de cuvinte, dincolo de emoții, dincolo de sfera esteticului, în planul mai larg al permanențelor inefabile. În acest caz, spiritualitatea își menține automat înălțimea la punctul indicat de o Creație care încununează o realitate interioară. Iar, așa cum spunea cineva, dacă avem o realitate interioară asumată, pe care o comunicăm în exterior, atunci avem capacitatea de a modela lucrurile așa cum ne dorim.

Am găsit vorbindu-se despre acest aspect pe internet, într-un articol cu semnificații spirituale:

"Într-un anumit moment, un om l-a văzut pe altul nu doar cu ochii, ci cu o anumită pătrundere a inimii și a minții. Şi omul acela, care era doar unul dintre mulți, devine deodată unic. El apare atunci cu o nouă frumusețe, cu o nouă profunzime, cu o nouă însemnătate. O astfel de viziune poate să țină ani, poate să țină întreaga viață. Dar câteodată, după ce trece o vreme, viziunea aceasta pălește (așa se întâmplă când soarele dispare din fereastră și deodată strălucirea ferestrei cu pricina pălește). Şi, iată că în acea clipă intră în scenă credința - credința iată în ce sens: credința ca încredințare că ceea ce a fost văzut cândva, iar acum a devenit nevăzut, este neîndoielnic. Cu această credință toți trăim, mai mult sau mai puțin."

Câte destine n-au fost schimbate și tulburate printr-o singură privire, nu-i așa? Luând în considerare acest lucru, trebuie să subliniez ceva important: ori de câte ori ne călăuzim privirea în căutarea unei realități aflată dincolo de cea vizibilă, ori de câte ori privirea noastră o întâlnește pe cea a artistului care, prin imaginație dă viață unui spațiu flexibil într-un sistem codificat de culori și semne, tot de atâtea ori credința noastră în armonia creației, în doctrina creației artistice, se întărește, se intensifică și se cultivă prin însemnătatea pe care o dăm puterii noastre de a schimba o realitate cu alta.

Leadership: Cum îți instruiești vederea să afișeze un șir lung de constante ale unei expresivități aparte, presupunând că recunoașterea propriei excelențe în câmpul estetic depinde de nevoia ta de însemnătate?

Să ținem cont de faptul că cele mai importante constante ale expresivității sunt linia, culoarea și forma, pe când cele mai importante indicii de sensibilitate ale artistului sunt profunzimea, vizibilul, ideea de infinitate, vederea din apropiere și de la depărtare. Prin urmare, să avem grijă cum și spre ce ne îndreptăm privirea, încât ochii cu care timpul ne traversează viețile, insistența cu care timpul se furișează în eternitate, sau în răgazul unei singure clipe de viață, să intre în contact cu fascinanta lume a artei.

Lucrările finisate cu măiestrie, operele de pictură ori de sculptură, chiar și ele mă privesc cu coada ochilor uneori, cu acei ochi plini de expresie, plini de profunzime, ajutându-mă să mă concentrez la exercițiul de a vedea dincolo de orizontul propriei persoane. Faptul acesta presupune acceptarea unei densități aparte a luminii pe care o dă fragila frumusețe a finitudinii mele într-o dimensiune a nemărginirii temporale.

Însăși nevoia de însemnătate plasată într-un timp al dorinței de a percepe o nouă realitate, în universul lăuntric al fiecărei ființe umane, denotă că imaginea sinelui nu o estompează pe cea publică. Cine știe cum se va împlini misiunea mea spirituală în lumea artei...

Poate că timpul va așterne praful peste cuvintele mele, poate el va așterne uitarea și peste numele meu, dar nu înainte ca privirea mea să fi cuprins în limbajul ei propriu, elevat, subtil, acele cuvinte îndelung meșterite, șlefuite și curate ca lamura luminii, pe care numai ochiul artistului le poate colora mereu cu o altă nuanță de frumos.

Da. Sunt cu adevărat un artist, mai mult decât un artist oarecare, fiindcă însăși timpul a așteptat întâi recunoașterea excelenței mele în câmpul estetic, ca să mă investească mai apoi cu încrederea că arta mea a meritat văzută și admirată.

Potențialul spiritual al unei creații trebuie să reflecte disponibilitatea artistului de a surprinde mult mai realist o clipă suspendată în imortalitate.

Iar dacă lumea mea este invizibilă, neputând fi cuprinsă prin intermediul experienței senzitive, acest lucru se datorează faptului că nimeni nu-mi înțelege efortul intelectual și spiritual de a realiza o creație care deschide alte perspective de înțelegere a comunicării dintre idee și materie, dintre ideal și material, dintre privitor și imagine.

Oricum, dacă ați ajuns până aici, înseamnă că sunt deja în mintea voastră, poate sunt și în sufletul vostru, chiar dacă tot nu mă vedeți și nu știți cum arăt. Semn că privirea voastră îmi caută încă ochii...

Source: https://neculaifantanaru.com/semn-ca-privirea-isi-cauta-inca-ochii.html